

Arrest

nr. 348 477 van 11 juni 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. GREENLAND
Veerledorp 23
2431 LAAKDAL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Zimbabwaanse nationaliteit te zijn, op 3 juni 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 4 mei 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2026 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De Raad heeft in een beschikking van 7 mei 2026 geoordeeld dat het niet is vereist dat de partijen nog mondelinge opmerkingen voordragen en dat het beroep door middel van een loutere schriftelijke procedure kan worden verworpen op volgende grond:

“De bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 4 mei 2025.

Het enig middel lijkt ongegrond.

De grond waarop de bestreden werd genomen, namelijk dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort en een geldig visum, wat leidt tot de toepassing van artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, wordt door verzoeker niet betwist.

Wel betwist hij de vaststelling in de bestreden beslissing dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat hij, nadat de geldigheidsduur van zijn A-kaart die hij als student bekomen had afliep eind oktober 2019, “enige stappen ondernam om zijn studies en/of zijn verblijf in België te verlengen”. Hij legt uit dat hij door financiële problemen geen herinschrijving meer kon bekomen aan de Universiteit van Antwerpen. Hij wijst verder op de contacten die hij heeft gehad met deze universiteit over de heropstart van zijn studies, waarbij hij verwijst naar de stukken gevoegd bij het verzoekschrift. Verzoeker is van oordeel dat hij wel degelijk

stappen ondernam om zijn studies verder te zetten en dat verweerder dus niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens waardoor hij een kennelijk onredelijke beslissing trof.

Verzoeker kan echter niet gevolgd worden in zijn betoog. Ten eerste heeft hij blijkens het administratief dossier slechts via een e-mailbericht van 3 juni 2025 van zijn raadsman gericht aan verweerder, de stukken verzonden die handelen over zijn contacten met de universiteit van Antwerpen om een herinschrijving te bekomen. Verweerder kan niet verweten worden geen rekening gehouden te hebben met de stukken 3 en 4 gevoegd bij het verzoekschrift waarover hij niet beschikte toen hij de bestreden beslissing trof. Ten tweede blijkt nergens uit het administratief dossier dat verzoeker enige stappen ondernomen heeft bij verweerder om zijn verblijf te verlengen. Het volstaat niet dat verzoeker stappen onderneemt om een herinschrijving te bekomen aan de universiteit, hij moet ook stappen ondernemen om zijn verblijf, dat geldig was tot eind oktober 2019, te verlengen. Zulks blijkt niet uit het administratief dossier, noch toont verzoeker dit aan met enig stuk. Voor de volledigheid voegt de Raad eraan toe dat uit stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift en het bovenvermelde emailbericht van 3 juni 2025 enkel kan blijken dat verzoeker in 2020, 2022 en 2025 weliswaar in contact bleef met de Universiteit Antwerpen met het oog op een herinschrijving, maar dat het nooit zover gekomen is omdat verzoeker er niet in slaagde het inschrijvingsgeld te betalen waarop de betrokken universiteit maar bleef hameren. Dat verzoeker nooit de bedoeling had om zijn studies stop te zetten kan geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing. Verweerder kan in deze bezwaarlijk rekening houden met intenties.

Verzoeker wijst er verder op dat hij “nu” in staat is zijn studies opnieuw op te starten omdat zijn vriendin J.A. zijn studiekosten zal betalen als garant. Dit is niet meer dan een bloot betoog. Alleszins kan de Raad als annulatierechter slecht rekening houden met de stukken en elementen die voorlagen op het ogenblik dat de bestreden beslissing getroffen wordt.

De opgeworpen schending van artikel 8 EVRM wordt niet uitgewerkt. Voor zover begrepen moet worden dat verweerder geen rekening heeft gehouden met zijn relatie met J.A., blijkt niet dat verzoeker verweerder hiervan op de hoogte heeft gebracht. Verzoeker toont ook met geen enkel stuk deze “vaste relatie” aan, noch concretiseert hij dit in het verzoekschrift. Hij toont dan ook geen beschermenswaardig privé-of gezinsleven aan. Een schending van artikel 8 van het EVRM lijkt dan ook niet te kunnen worden aangenomen.

Wat betreft verzoekers' betoog dat hij geen feiten van openbare orde heeft gepleegd en geen gevaar is voor de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing verzoeker zulks ook niet verwijt zodat de pertinentie van dit argument niet kan ingezien worden.

Dat verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten “absoluut niet noodzakelijk” vindt is niet meer dan verzoekers eigen appreciatie van zijn situatie. Dit kan bezwaarlijk aantonen dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is getroffen. Dat verweerder nooit eerder een bevel om het grondgebied te verlaten heeft getroffen kan verweerder bezwaarlijk verhinderen om artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet toe te passen als verzoeker betrappt wordt op illegaal verblijf. Het is niet omdat verzoeker niet eerder een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg uitgereikt, dat hij op legale wijze in het Rijk verblijft. Ten slotte houdt de bestreden beslissing niet in dat verzoeker op “definitieve wijze” zijn studies moet stopzetten.”

In casu heeft geen van de partijen, binnen de in artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalde termijn van vijftien dagen na het versturen van voormelde beschikking, gevraagd om te worden gehoord.

Hieruit volgt dat de partijen op grond van artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet worden geacht in te stemmen met de in de beschikking opgenomen grond.

Bijgevolg wordt het beroep verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend zesentwintig door:

M. EKKA,

R. AHMETOV,

De griffier,

R. AHMETOV

kamervoorzitter,

toegevoegd griffier.

De voorzitter,

M. EKKA